

Mi mindent láttunk utóbb a pesti utcán?

Láttunk egy feldöntött utcai telefonfülkét. A társaskocsi lódult neki, az döntötte föl, s olyan volt, mint egy agyongázolt állat. A telefonhuzalok úgy lógtak ki belőle, mint a belek, a készülék úgy hevert ott, szétzúzva, mint holmi koponya, s a széttört üvegek, elhajlott vasak a csontokat juttatták eszünkbe.

Sokan haladtak el mellette önkéntelen sóhajjal, és sokan mondták: szegény.

Láttunk élelmes pesti lurkókat az utcán, akik a kisszakasz megállónál három darab kisszakaszt árultak hús fillérért. Bedobják a gépezetbe a hús fillért, megforgatják a kis kereket, s ezért a két fillér haszon az övék. Befektetés semmi, mert a hús fillért is a „pasas” adja. A két fillér a munkáért jár. Kifaggatjuk őket, mire költik a „rengeteg” pénzt. Egyik azt mondta, hogy téli ruhát szeretne venni magának, arra gyűjt, másik a szülei házbéréhez rakja a két filléreket. Egy kicsi nagy bátran bevallotta, hogy ő bizony cukrot vesz a pénzen. Isten látja a lelkünket, ő reá se haragudtunk.

Láttuk, hogy a budai hegycsuszamlás egyik legjobban veszélyeztetett Logodi utcai házában, az eltorlaszolt kapun cédula függ künn azzal a fölírással, hogy itt lakások kiadó. Zongorákat, pohárszékeket az ablakon keresztül emelgetik ki a menekülő, de a ház erős, áll, követeli az élethez való jogát, s máris új életek számára kínálkozik.

Láttuk, amint a villamosban két egymással szemben ülő fiatal leány ápolgatta egymás kezét. Dobozból előszedték szerszámaikat, apró, görbe ollókat, reszelőt, lakkot, s mire a hosszú villamosút végére értek, mindketőtjük körme vörösen-fényesen ragyogott. Igaz ugyan, hogy többször be-bevágtak egymás húsába, s a vér is kiserkedt ujjukból, de hát oda se neki. Nem töltötték hiába az időt.

Láttunk hóvirágot és erdei ibolyát a januári utcán.

Havas utca villamossal
1940 körül
MNM Történeti Fényképtár
Vadas Ernő felvétele

„...s mire a hosszú villamosút végére értek...”

Láttunk a déli verőfényben az Operaház lépcsőjén egy tucat gyermekkoscsit felsorakoztatva, úgy, hogy a kis kocsik elülső két kereke egy lépcsőfokkal följebb volt, mint a hátulsók, s a nap egyenest az alvó babák arcocskájába sütött. Lám, mire nem jó még az Operaház.

Láttuk, amint egy kisdíák rajztáblájáról az erkélyről lecsöpögő víz lemosa és elmázolta a gyönyörű vízfestményt. A kisdíák keservesen sírva fakadt, dühében letépte a rajztábláról, darabokra szaggatta művét, aztán fölkapott az erkély felé. Így adta vissza a kölcsönt.

Láttuk, amint egy kétéves, pöttöm kisdíák meg akarta ütni anyukáját az utcán. Egész a válláig hátrafeszítette kis öklét, olyan nagyot akart ütni. Végül mégis meggondolta magát. Az ütésre emelt öklöcske megállt a levegő-

ben. Már az ő kis szíve is megérezte a parancsolatot: „Tiszteljed atyádat és anyádat.”

Láttunk a téli alkonyatban falusi leányokat és legényeket táncolni a sétatéren. Farsang van, s ők daloltak, táncoltak. Kitűnően mulattak. Nem kellett nekik se kivilágított terem, se zenekar, se táncrend. A jelenvolt leányok névsorában bizonyára nem akadt se Pipi, se Médi, se Buci, se Baba. Julinak, Márinak, Zsuzsinak és Bözsinek hívták őket.

1936. január 28., kedd, 8. old.